

РЕШЕНИЕ

№ 129

гр. Варна, 09.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ ТО, в публично заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Цвета Павлова

Членове: Пламен Ат. Атанасов
Деница Добрева

при участието на секретаря Елена Ян. Петрова
като разгледа докладваното от Пламен Ат. Атанасов Въззивно гражданско дело № 20233100502363 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид, следното:

Производството е по реда на чл.259 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Н. К. К., с ЕГН *****, с адрес: *****, чрез адвокат Д. П. Е., със съдебен адрес: гр.Варна, ул.“Шипка“ №18, ет.1, офис 107, против Решение №3198 от 05.10.2023г. по гр.д.№20233110102813 по описа на Районен съд Варна, с което е уважен предявения от Г. К. Г., с ЕГН *****, с адрес: *****, иск с правно основание чл.422 от ГПК вр. с чл.415, ал.1 от ГПК и чл.538 от ТЗ за приемане на установено, че въззивника дължи на въззиваемия сумата от 19000лв., представляваща задължение по Запис на заповед, издаден на 15.06.2020г., с падеж на 01.07.2022г., за която сума е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК по ч.гр.д.№13166/2022г. по описа на Районен съд Варна.

В жалбата се излага, че решението на РС Варна, е неправилно и незаконосъобразно, както и постановено при съществени нарушения на процесуалните правила. Оспорват се изводите на съда за действителност и валидност на процесната ценна книга, като се поддържа, че записа на заповед е нищожен на основание чл.486 от ТЗ, поради липса на падеж. Твърди се, че според доказателствата по делото изписаният в съдържанието на процесният запис на заповед ръкописният текст, с който са посочени падеж, място на плащане и час, не е изпълнен от ответника-издател на ценната книга. Сочи се, че всъщност въпросният ръкописен текст е изпълнен от ищеца, който е нанесъл избрана от него дата на

падеж, място на плащане и час. Поддържа се, че след като ответника не е посочвал падеж и място на плащане в съдържанието на документа, то процесният запис на заповед е нищожен, респективно не съставлява годно изпълнително основание за установяване на дължимост на претендираната сума. Моли се за отмяна на атакуваното решение и отхвърляне на иска. Претендират се деловодни разноски.

Въззиваемият не е подал отговор на въззивната жалба.

В съдебно заседание въззивникът, чрез процесуалният си представител, поддържа жалбата си и моли за отмяна на обжалваното решение и отхвърляне на предявеният иск.

Въззиваемата страна, чрез пълномощник, оспорва жалбата и моли за нейното отхвърляне ведно с присъждане на разноски.

За да се произнесе по спора съдът съобрази, следното:

Съдът е сезиран с иск с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК вр. с чл.415, ал.1 от ГПК и чл.538 от ТЗ, предявен от Г. К. Г. срещу Н. К. К. за приемане на установено, че полза на първия съществуване на вземане от втория за сумата от 19000лв., представляваща главница по Запис на заповед от 15.06.2020г., с падеж на задължението-01.07.2022г., за която сума е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК по ч.гр.д.№13166/2022г. по описа на Районен съд Варна.

Твърди се в исковата молба, че на 15.06.2020г. по силата на издаден от него Запис заповед от същата дата, ответника се задължил безусловно и неотменимо да заплати сумата от 19000лв. Твърди се, че падежът на задължението е настъпил на 01.07.2022г., като до настоящия момент то не е погасено. Сочи се, че ищецът подал заявление за издаване на заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист по чл.417 от ГПК, по което е образувано ч.гр.д.№13166/2022г. по описа на Районен съд Варна. Сочи се още, че въпросното заявление е уважено, като издадената заповед за изпълнение, в последствие е оспорена от длъжника, посредством възражение по реда на чл.414 от ГПК. В резултат, от което се е породил интерес за ищеца от воденето на настоящият иск.

С подаденият от ответника отговор на исковата молба се поддържа становище за неоснователност на иска. Поддържа се, че процесният запис на заповед е нищожен на основание чл.486 от ТЗ, поради липса на падеж, тъй като текста в ценната книга определящ падежа на задължението не е изпълнен от издателя-ответник. Поддържа се още, че записа на заповед обективира задължение, което в действителност надхвърля с 11000лв. действителното такова от 8000лв., представляваща предоставена от ищеца на ответника сума, по силата на устна приятелска договорка за извършване на услуга, а не заем.

Настоящият състав на Варненски окръжен съд, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата, приема за установено от фактическа и правна страна, следното:

Жалбата, инициирала настоящото възивно произнасяне, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да се разгледа по същество.

Съгласно разпоредбата на чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта-в обжалваната му част. Обжалваното решение е валидно постановено в пределите на правораздавателната власт на съда, същото е допустимо, като постановено при наличието на положителните и липса на отрицателните процесуални предпоставки.

По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпоредбата на чл.269, ал.1, изр.2 от ГПК, въззивният съд по принцип е ограничен от посочените в жалбата оплаквания за неправилно формираните от съда изводи. В разглеждания случай оплакванията на въззивника, съставляват оспорване на изводите на районния съд за редовност на процесния запис на заповед и за съществуване на дълг по същия. Така направените оспорвания не съставляват новонаведени възражения или фактически твърдения, поради което следва да бъдат разгледани по същество.

Настоящото производство се развива след проведено заповедно такова по ч.гр.д. №13166/2022г. по описа на Районен съд Варна, където в полза на ищецът, ответника, въз основа на Запис на заповед от 15.06.2020г., с падеж 01.07.2022г., са издадени Заповед №6426 от 05.10.2022г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК и Изпълнителен лист за сумата от 19000лв., представляваща задължение по менителничният ефект, респективно след подадено в срок възражение от страна на длъжника.

Видно е от съдържанието на горецитирания запис на заповед, че на 15.06.2020г. в гр.Варна издателят Н. К. К. се е задължил безусловно да заплати на 15.06.2020г., сумата от 19000лв., като задължението платимо в гр.Варна на определен падеж. Видно е още, че падежа на задължението и мястото на плащане по ценната книга, са определени, чрез ръкописно положен текст цифром и словом за падеж -“01.07.2022г.“, съответно за място на плащането - “*****“.

По делото липсва спор, а и от неоспореното заключение на СПЕ се установява, че ръкописният текст, определящ падеж и място на плащане, изписан в съдържанието на процесната ценна книга, е изпълнен от Г. К. Г., а не от Н. К. К., както и че последният е положил подписът си за “Издател“ в записа на заповед.

Въз основа на горното, въззивният съд намира следното:

Записът на заповед /33/ е ценна книга, която материализира едностранно волеизявление, с което едно лице-издател, се задължава да заплати определена парична сума на друго лице-поемател. По същността си, записът на заповед е писмено обещание на длъжника, че ще заплати безусловно определена сума, като за да е валиден същия е необходимо да е спазена пунктуално изискуемата от закона форма. По силата на чл.535 от ТЗ в текста на записа на заповед следва да бъдат включени всички реквизити, а именно: наименованието “запис на заповед“ в заглавието и в текста на документа на езика, на който е написан; безусловно обещание да се плати определена сума пари; падеж; място на плащането; името на лицето, на което или на заповедта на което трябва да се плати; дата

и място на издаването и подпис на издателя. Документ, който не съдържа някои от посочените реквизити, не е запис на заповед, освен в случаите определени чл.536, ал.2, ал.3 и ал.4 от ТЗ. Ако липсва някой от другите елементи, посочени в чл.535 от ТЗ, издаденият документ не може да се счита за валиден запис на заповед.

В конкретния случай, както вече се посочи процесния запис на заповед, съдържа горепосочените реквизити, което го прави редовен от външна страна документ удостоверяващ подлежащо на изпълнение право за сумата от 19000лв.

Оплакването на жалбоподателят за недействителност на 33, защото не той /а поемателя/ е вписал падежна дата и мястото на плащане, водещо до липсата на реквизит, е неоснователно. За автор на документа се счита лицето, което е положило подписа си под него, а не лицето или техническото средство /принтера/, чрез които е изготвен документа. Ето защо и доколкото в случая не се установи в съдържанието на процесната ценна книга, да е извършена корекция, чрез зачерквания, изтривания, добавки между редовете или други външни недостатъци, които да опорочават доказателствената стойност на документа по смисъла чл.173 ал.3 от ГПК, следва извода за редовност на ценната книга.

Дори да се приеме обаче, че е налице опорочаване на формата на документа, водещо до липса на посочени падеж и място на плащането, то в разглежданият казус са приложими разпоредбите на чл.536, ал.2 и ал.3 от ТЗ и записът на заповед, не е недействителен, а се смята за платим на предявяване в мястото на издаването.

Неоснователни са и оплакванията на ответника за недължимост на сумата предмет на менителничният ефект, тъй като същата не кореспондира по размер с дълга по ненаименованото му приятелско задължение към ищеца. На първо място ответника така и не е навел ясни твърдения, за вида на правоотношението, за което отрича да е заем, макар описанието изложено в отговора на ИМ да сочи на заем за послужване. Въпросното противоречие че не позволяват преценка на достоверността на твърденията, които освен това не са подкрепени с никакви доказателства, от което следва извод за неоснователността на възражението.

В заключение съдът намира, че процесната ценна книга отговаря на изискванията на закона и удостоверя подлежащо на изпълнение задължение на ответника за сумата от 19000лв., чиято изискуемост е настъпила преди инициране на съдебното производство за събирането ѝ.

По изложените съображения въззивният състав на съдът приема, че предявеният иск е основателен, респективно че като го е уважил първоинстанционния съд, е постановил правилно и законосъобразно решение, което следва да бъде потвърдено.

При този изход на делото в полза на въззиваемата се следват деловодни разноси, които според доказателствата възлизат на 1200лв, за заплатен адвокатски хонорар.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №3198 от 05.10.2023г. постановено по гр.д. №20233110102813 по описа на Районен съд Варна.

ОСЪЖДА Н. К. К., с ЕГН *****, с адрес: *****, да заплати на **Г. К. Г.,** с ЕГН *****, с адрес: *****, **съдебно деловодни разноси в размер на 1200лв.**

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____